

VIU **EL BARBER** Gioachino
L'ÒPERA! **DE SEVILLA** Rossini

AUDITORI DEL CÈNTRIC ESPAI CULTURAL

Divendres
18 de febrer | 17.30 h

Enregistrada el 2018 a l'Arena di Verona
Cantada en italià. Durada 185 min

EQUIP CREATIU

Direcció d'escena, decorats i
vestuari

Hugo de Ana

Coreografia

Leda Lojodice

Direcció musical

Daniel Oren

Orquestra y coro

Arena di Verona

REPARTIMENT

Il Conte d'Almaviva
Dmitry Korchak

Basilio

Ferruccio Furlanetto

Bartolo

Carlo Lepore

Fiorello

Nicolò Ceriani

Rosina

Nino Machaidze

Berta

Manuela Custer

Figaro

Leo Nucci

Un Ufficiale

Gocha Abuladzer

PRESENTACIÓ

El cigne de Pesaro

Hi ha obres que sobreviuen els seus autors i d'altres que resten com a fites esperant que el reconeixement torni al lloc merescut a aquests. Avui dia, Rossini passa per ser un dels compositors més representats arreu, només superat pels noms gegantins de Mozart i Verdi i l'encisadora sensualitat de les òperes més exitoses de Puccini. Però l'obra de Rossini restaria quasi òrfena de representacions des de la mort d'aquest fins ben entrada la segona meitat del segle XX. El Barber de Sevilla va resistir, en canvi, com una gran òpera, convertint-se en la taula de salvació per evitar l'oblit total de Rossini.

Il Barbiere di Seviglia, (1816) va tindre una estrena tan accidentada que no va passar de la tèbia acollida per part del públic. Un gat negre va creuar l'escenari, a un músic que interpretava la guitarra en l'escena de la classe de cant li va saltar una corda i el mateix Don Bartolo va caure en una ensopogada i es va colpejar al nas. El públic venia condicionat, i en alguns casos amb ànims de sabotatge, per l'èxit que de la història de Baumarchais va fer Paisiello més de trenta anys abans. Així els fans del mestre napolità no en volien saber res d'una nova versió del Barber. Però de la trilogia del dramaturg francès, han sortit altres grans òperes: Mozart faria l'obra mestra que és Le nozze di Figaro i ja en el segle XX, Darius Milhaud musicaria la tercera part que portaria per títol La mère coupable, la mare culpable, per citar-ne alguna de les més reeixides.

Amb les aventures de Figaro i el comte d'Almaviva, estem davant d'una de les peces cabdals del que coneixem com opera buffa, un gènere operístic que beu de l'escola napolitana del segle XVIII i que seria profusament emprat en l'època daurada de l'òpera. Però no només apreciem l'obra de Rossini per la seva part humorística, sinó que ens dóna una mostra feaent del que seria la figura del geni de Pesaro, que signaria aquesta òpera amb només vint-i-tres anys. Amb un estil més proper al classicisme de Mozart i Beethoven que no pas als corrents romàntics que dominarien el món de la música al segle XIX, Rossini innovarà fent servir recursos com els crescendi (pujades i baixades en el volum de cantants i orquestra) i la utilització de la repetició de motius musicals o del llenguatge (sons onomatopeics o utilització de sil·labes o lletres com a recurs humorístic).

El geni de Rossini també era una màquina perfecta de producció musical. En menys de tres setmanes va enllestir Il Barbiere di Seviglia, encara que com era costum en el mestre de Pesaro, va utilitzar diversos materials d'altres òperes seves, fins i tot la seva cèlebre obertura, fou utilitzada abans a Aureliano in Palmira i Elisabetta, regina d'Inghilterra. Aquesta pràctica lluny de desmerèixer l'obra, la fa amb el temps deliciosa i un repte pels afeccionats rossinians que cerquen els possibles antecedents a altres òperes del compositor. I és que en només dinou anys Rossini va escriure trenta-nou òperes,

després de l'estrena de Guillaume Tell, darrera òpera a París i l'inici d'un període de més de trenta anys de silenci, només trencat per alguna incursió en el món de la música sacra. El motiu principal es desconeix del cert: cansament, la mort de la seva mare a qui estava molt lligat, la seva fràgil salut a temporades, una poc probable sequera creativa o simplement una apatia d'aquell qui havia tocat el cel de la fama i era el compositor viu més reconegut del món, amb admiradors tan diferents com Verdi i Wagner.

Però no només el geni musical és present al Barbiere. També el tractament del personatge de Rosina, ens parla del respecte a la figura d'una dona intel·ligent i viva, lluny de l'estereotip sentimentaloides en què acabarien les trames de moltes òperes del Bel canto romàntic, aquesta forma de tractar els personatges femenins l'emmiralla directament amb Mozart o Richard Strauss que també compten amb superbs rols per dona.

Una obra mestra en suma, de la que podem gaudir en multitud de plànols: el musical, el teatral i el social de les històries que ens presenta. El cigne de Pesaro en estat pur.

EL BARBER DE SEVILLA

Acte I

A Sevilla, segle XVIII.

Escena Primera

A una plaça, el jove i pobre estudiant Lindoro, ronda el balcó de la casa del Dr. Bartolo on hi viu la Rosina, tutelada pel vell i amb la que vol contreure matrimoni i així aprofitar-se del seu dot. Lindoro, en realitat el comte d'Almaviva disfressat, espera que la jove Rosina s'engamori d'ell pel que és i no pel seu títol nobiliari. Els músics marxen i en quedar-se sol, escolta el cant llunyà de Figaro, el barber de la ciutat. Almaviva reconeix en ell un antic servent. Després d'acordar que se'l recompensaria, l'astut Figaro decideix ajudar el jove a conquerir la jove pupila de Bartolo. Rosina apareix i llança una nota al jove Lindoro, mentre que Figaro proposa que el jove comte es disfressi de soldat per tal de demanar dret d'allotjament per tal d'estar més a prop de la jove.

Escena Segona

Rosina recorda la veu de Lindoro i es decideix a deixar Bartolo. El professor de música de Rosina, Don Basilio, adverteix al Dr. Bartolo que el comte d'Almaviva es troba a Sevilla i que potser un pretendent insistent per la jove Rosina. El Dr. Bartolo no pensa deixar escapar el suculent dot de Rosina, així que ordeix un pla per desacreditar el jove comte. Paral·lelament, Figaro i Rosina planifiquen un encontre amb el jove Lindoro. Bartolo que és gat vell no es deixarà enganyar fàcilment. Berta, la mestressa del doctor, acull com a hoste el soldat que s'ha presentat demanant refugi. Almaviva aconseguirà deixar-li una carta d'amor a Rosina, i quan Bartolo sospitós demana que li l'ensenyi, aquesta li mostrarà una llista de la bugaderia.

Amb tot l'enrenou arriba la policia, i el comte ha de fer valer la seva veritable identitat per sortir-se'n ben parat. Rosina, el Dr. Bartolo, Basilio i Berta no donen crèdit a tot el que estan vivint.

Acte II

Escena única

El Dr. Bartolo rep la visita d'un nou professor de música, Don Alonso (que resulta ser Almaviva de nou disfressat), amb l'excusa que Don Basilio està indisposat. Rosina reconeix el seu pretendent mentre que Bartolo dormita a la sala. Figaro roba les claus del balcó de Rosina i els joves pensen a fugir aquella mateixa nit. Don Basilio arriba, però Almaviva aconsegueix subornar-lo perquè es faci el malalt davant tothom. Tanmateix, entre becaïna i becaïna, Bartolo escolta els plans dels joves, ordena que tothom surti de l'habitació i demana per un notari; ha de casar-se com més aviat millor. Ha de redactar el contracte matrimonial que li farà ric.

Don Bartolo ensenya a Rosina la carta que li va enviar a Lindoro, i li adverteix que aquest no és sinó un impostor al servei d'Almaviva. La noia indignada decideix casar-se llavors amb Bartolo. Quan a la seva cambra, Figaro i Almaviva entren pel balcó, la jove increpa al jove, que respon amb la revelació de la seva identitat, tornant l'alegria i l'amor al rostre de la jove. Tots tres decideixen fugir pel balcó. Queden sorpresos en veure que algú a tret l'escala per fugir. Arriben

el notari amb Basilio i el comte decideix aprofitar la situació per fer creure que ha estat ell el qui l'ha demanat per tal de casar-se amb Rosina. El pobre Basilio ha de deixar-se subornar de nou davant les conseqüències que tindria admetre els fets davant el Dr. Bartolo. Quan el vell arriba amb l'oficial de guàrdia, aquest no fa res més que quadrar-se davant el jove comte. Bartolo, es resigna i accepta la situació, més encara quan en una mostra de magnanimitat, no exclosa de burleta, Almaviva li regala el dot Rosina. Els joves celebren a ritme de Bolero el final feliç a una aventura inversemblant.

PROPERAMENT #viulopera

16/03

19 h

XERRADA: CARMEN. LLIBERTAT
O SUPERVIVÈNCIA
a càrrec de Marcel Gorgori
SALA D'ACTES

18/03

17.30 h

PROJECCIÓ: CARMEN
de Georges Bizet
AUDITORI

06/04

19 h

XERRADA: SHAKESPEARE
& ÒPERA
a càrrec de Miquel Àngel Martínez
SALA D'ACTES

08/04

17.30 h

PROJECCIÓ: OTELLO
de Giuseppe Verdi
AUDITORI